

STARÝ BLÁZEN

MÁŇA
DIBLÍČKOVÁ

Starý blázen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Máňa Diblíčková
Starý blázen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Máňa Diblíčková

STARÝ
BLÁZEN

Text a ilustrace © Marie Diblíčková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-856-6

ISBN e-knihy 978-80-267-5066-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5080-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5081-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Poděkování

Tahle kniha patří všem, kdo mi pomohli dostat ji na světlo světa – všem, kdo přispěli, sdíleli ji se svými známými, a hlavně těm, kdo mě podporovali a drželi nad vodou, když už jsem přestávala věřit. Mohla bych sem psát seznam jmen, ale to by vydalo na několik stránek, takže – díky vám všem! Bez vás by tahle kniha nikdy nevznikla.

Snad pro vás bude čtení o to příjemnější, když víte, že na knížce máte zásluhu.

KAPITOLA 1

Bylo chladné ráno a těsně nad dlažbou, která mě pálila do mrazem rozbolavělých kolen, se líně povalovala mlha. Pofukovalo, ostrý zimní vzduch mě jemně řezal do tváří. Ne že by můj dlouhý zacuchaný plnovous byl zrovna chloubka, ale teď jsem za něj byl opravdu rád.

Zíral jsem před sebe, do nikam, mysl úplně prázdná. Kolem procházelo mnoho a mnoho párů teplých bot, všechny někam spěchaly. Někam do tepla. A můj starý prázdný klobouk i já jsme zůstávali skoro bez povšimnutí. Jednou nebo dvakrát za hodinu se u mě nějaký takový pár zateplených bot zastavil a já slyšel cinknutí mince. Pak boty pokračovaly ve svém nekončném závodu za ničím a já pokračoval v zírání nikam. Svět zdánlivě nedával smysl.

Z ničeho nic se objevil zvláštní pár bot. Boty to byly odvážné, rudé, vůbec ne teplé, a nohy v nich byly neklidné... a tak nějak váhaly.

„Pavle?“

Něco jsem zaslechl jakoby z dálky, z mlhy. Něco, co jsem kdysi znal. Rozhodl jsem se to ignorovat. Napadlo mě, že mě pomalu opouští rozum.

„Pane? Slyšíte mě?“

Tohle nebyla jenom vzpomínka. A už to ani nebylo v mlze. Jednou nebo dvakrát jsem zamrkal a zvedl hlavu. Postupně se mi odkrýval pohled na pár štíhlých lýtek a pak na pár drobných kolen. Po nich následovala červená sukně, trochu sepraná. Po sukni, jak jsem postupně unaveným tempem zvedal hlavu, pořád ještě trochu zmatený, jsem uviděl bílou halenku, tenký krk a ustaraný kulatý obličej velmi krásné ženy. Tmavé vlasy jí tančily kolem obličeje, jemně

lesklé kudrlinky tvořily dokonalý rám mistrovskému dílu její tváře.

„Pane? Mám zavolat sanitku? Je vám špatně?“

„Ehm... ne... ne děkuji.“

„Dobrá... Víím, že je to zvláštní otázka, ale jak se jmenujete?“

„Pa... Pavel.“

„Takže jsi to ty! Co tu děláš? Pojď, vstávej z toho ledového chodníku!“

Když to řekla, nabídla mi svou papírovou, tenkou, drobounskou ručku. Šokovaně jsem na ni zíral, pořád úplně mimo. Když jsem po krátké a namáhavé rozvaze její ruku přijal, zvedla mě s překvapivou silou a energií. Stál jsem před ní dezorientovaný a díval se na temeno její hlavy.